

Mi

Mi smo krdo divljih svinja što tutnje školskim hodnicima. Topot naših nogu na stepenicama odjekuje tijekom odmora. Stružemo stolicama po parketu, lupamo vratima i uz tresak bacamo knjige na klupu. Čitava zgrada vibrira od naših nasrtaja. Pokazujemo svoju snagu kroz glasne urlike, kroz zajedničko pjevanje navijačkih himni, kroz složno markiranje kontrolnog iz povijesti. Svi mi na kavi u obližnjem kafiću, osim dva izuzetka što poslušno sjede u učionici. Zaista, u svakom krdu ima otpadaka. No krdo zna što s takvima i koja je cijena neposluha. Mi ružemo kroz užinu i u sendviče stavljamo čili sos, mi lijevamo ljepilo u tenisice za tjelesni, mi skalpelom režemo naramenice na torbi, mi bacamo tuđe knjige u veliki kontejner na školskom igralištu i stišćemo čitavu tubu kečapa u kapuljače jakni što vise na vješalici. Mi kažnjavamo sve dok se red u krdu ponovo ne uspostavi. Onda trubimo pobjednički zov i javljamo svima oko nas kako je krdo pobijedilo.

Mi smo čopor hijena što se cerekaju na svaku sitnicu. Ili si dio čopora, ili si izvan njega. Mi volimo šalu, smijeh i zabavu. Ili ti je smiješno, ili ti nije smiješno. Svoje mete biramo preciznim okom; profesorica kojoj smo nadjenuli nadimak Kremšnita. Zovemo je i Debela, Masna; kako smo dovitljivi! Niz čelo joj se spušta potočić znoja, pod pazusima mrlje; cjelodnevni rad ostavlja trag. Nama nadimci kojima je častimo nisu dovoljni, pa smišljamo zabavne igre; tko će ja navući da se nagne nad klupu kako bi objasnila zadatak kako bismo zavirili pod njenu bluzu. Mi se pretvaramo da ne znamo zadatak, mi hinimo kako nam je stalo do toga što piše u udžbeniku, mi smo zbunjeni i jadni, nama treba pomoć. Ona se saginje, a mi u sebi osjetimo sladostrašće; vidi je kako se klanja lukavosti hijene. Prilikom naginjanja, njena se široka bluza rastvori na vratu i otvara pogled na velike grudi u bijelom pamučnom grudnjaku. Mi se smijemo tom prizoru i lascivno namigujemo jedni drugima. Potom se netko dosjeti novog pravila igre, a mi svi skaćemo od uzbuđenja! Sad više nije dovoljno natjerati Kremšnitu da se sagne pred nama jakima, da nam na nekoliko sekundi, posve neupućena, pokaže grudi. Sad treba taj trenutak uhvatiti mobitelom! A onda dijeliti, dijeliti, dijeliti. Fotografija neka putuje od ruku do ruku, od razreda do razreda, kroz škole i ulice grada, u najmračnije zakutke interneta. Možda osvane i u novinama! Kakva će to radost biti. Naših pet minuta slave i njen beskrajno dugi stid.

Mi smo stado ovaca. Kud svi, tud i mi. Nosimo slične tenisice; dvije najskuplje marke na našim kopitima. Imamo majice iz iste palete boja i jaknice rezane na bokovima. Na noge svakoga dana navlačimo traperice sličnog kroja i točno znamo kad se moda mijenja, pa zatim molimo i kumimo roditelje da nam kupe nove. Mi imamo satove i mobitele, torbe i bilježnice, posebne olovke i pernice. Mi nosimo uniforme koje smo sami odredili, u kojima smo tako predivno slični, nalik jedni drugima, da nas je teško prepoznati. Ali svako stado ovaca ima svoju crnu ovcu. Naša crna ovca je Bitls koji misli da može sve kontra. Bitls želi biti poseban, on sluša neku prastaru glazbu, nosi kožnu jaknu i pustio je kosu do ramena. Dugo smo mi to tolerirali i puštali ga da tjera po svome. Ali brate mili, naušnica na obrvi, ne ide to. „Pederko, ženskica, kukac jedan ogavni, smrdljivo đubre“, govorimo mu svakoga dana. Ali ne da se Bitls, mirno gleda u nas i laganim smiješkom nas pozdravlja. Navodno mu je stari neki pacifist, aktivist, pa je od njega pobrao teoriju o tome kako biti drugačiji. Ko' neki jebeni Gandi ili Dalaj lama. Ali znamo mi kako s takvima. Mi smo u školu donijeli mašinicu za šišanje. Mi smo držali Bitlsa čvrsto za ramena. Mi smo pritislili njegov vrat dok je plakao. Mi smo se smijali dok su pramenovi kose padali po učionici. Mi smo urlicali jer pravda je napokon zadovoljena. Mi smo ponosno gledali njegovu ćelavu glavu. „Izgledaš kao lopta“, rekli smo mi i mi smo se smijali i naš smijeh se kao jeka odbijao o njegov plač. Mi smo ostavili tu njegovu kosu na podu, čistačicama da je pometu, profesoricama da je uzmu kao dokaz zločina. Ta što nam mogu? Među nama sličnima nema jednog krivca. U koga ćeš uprijeti prstom kad svi jednako blejimo prema tebi?

Mi smo jato bijesnih vrana koje ključaju svoje protivnike. Mi skupljamo pozlaćene, svjetleće, presijavajuće, bliješteće vijesti. Mi letimo od stabla do stabla i prenosimo vijesti kroz šumu. Brži smo od vjetra i jači od oluje. Nas kiša ne može zaustaviti, nama ni tuča ni munje ne presijecaju krila. Nama je jedino bitno da se svjetluca. Igramo se pokvarenog telefona, dodavanja, asocijacija, loptamo se riječima, improviziramo priče. Ta sve je to samo igra, čemu uzrujavanje. Zar ne, Mirice?

Mirica. Mirica živi. Mirica živi na selu. Mirica živi na selu u blatnjavoj kući. Mirica živi na selu u blatnjavoj kući bez struje i vode. Mirica živi na selu u blatnjavoj kući bez struje i vode, nikad se ne tušira, pa smrdi, a i tata joj je alkoholičar, mama ju je napustila jer se Mirica rodila ružna i bez kose, sestra joj se kurva na kolodvoru, a i Miricu će zateći slična sudbina.

I sad čekamo da se ta sudbina koju smo joj namijenili, ostvari. A ta Mirica sa sela, iz blatnjave kuće, uzalud viče kako nema sestru, nego brata. I kako ih mama nije napustila, već

je u bolnici. Nama je svejedno. Smijemo se Mirici i njenoj dosadnoj istini. Kriještimo, naši kljunovi škljocaju, lepet naših krila stvara vihor u kojem njene riječi nemaju priliku doći do površine. Šteta što Mirica nije kao mi, zaštićena dok letimo u predivnim, simetričnim formacijama na nebu.

Mi smo plova piranja. Naši oštri zubići komadaju leševe u vodi. Mi čekamo da nas se nahrani mrtvim tijelima, mi prizivamo smrt neprijatelja. Dobrotvorni školski turnir iz malog nogometa. Nama je do pobjede. Nama se slavi sve nas, nama se kiti medaljama, nama se podiže pehar visoko iznad glave, dok prolijevamo šampanjac i vičemo kako smo najbolji. Nama je do te slike uspjecha. Ali u drugom razredu igra mali Maradona, Šukerova beba, Modrićeva inkarnacija. Koliko bi bilo lakše da je dio našeg jata, da pripada našem krdu i čoporu. Ali nogomet je jasan; jedni protiv drugih. Zato mi smišljamo plan koji vodi do pobjede. Mi ne prezamo ni pred čime. Laksativi u soku od naranče. Mi zabijamo golove dok se mali previja na zahodskoj školjci. Mi navijamo, uzvikujemo parole i junačke slogane. Mi smo ponosni do neba, mi se ljubimo, padamo na tlo, skačemo jedni na druge, otiremo znoj i držimo ruku na srcu. Baš kao što smo vidjeli na televiziji.

Mi dišemo kao jedan, mi ostvarujemo svoje planove, mi znamo kako nadigrati suparnika, i kako poniziti neprijatelja. Mi smo svemogući i sveznajući. Nas ništa ne dodiruje i nama nitko drugi ne treba. Mi bismo zauvijek ostali mi. Ali škola završava i cijeli razred se raspada. Izbačeni smo na cestu odraslog svijeta. Mi smo ribe na suhom čije škrge vape za kisikom, mi smo ptice bez gnijezda, mi smo ovce spremne za šišanje, hijene na rubu provalije, divlje svinje uhvaćene u stupicu.

Ja sam sâm i ne znam kamo.